

Afero de infanoj kaj gejunuloj

Mi apenaŭ ripozis de vojaĝo azia en oktobro, kiam necesis ekvoji afriken en decembro. Mi revenis el Katmanduo kaj direktiĝis al Cotonou. Feriis en Nepalo, oficis en Benino. Bildkartoj kruciĝis en la aero, kelkien atingis unue la afrikaj, poste la aziaj. Ne gravis multe, ĉar bondeziroj svarmis en ambaŭ. Novjaro nestiĝis inter la du vojaĝoj.

Ne scias nun mi, ĉu estas pli ekscite trovi en Katmanduo, en dimanĉa mateno, la ŝildon "Nepala Esperanto-Asocio bonvenigas vin", aŭ pli belas en Cotonou, je la 5-a matene, flughavene legi "Bonvenon al la Dua Afrika Kongreso de Esperanto" Nun temu pri tiu kongreso, pri DAK.

Naŭdek personoj ĉeestis la kongreson: 35 el Benino, 20 el Togolando, 8 el Ganao, 3 el Nigerio, 2 el Ebur-Bordo, 1 el Gabono, 2 el Belgio, 3 el Germanio, 6 el Nederlando, 2 el Finnlando, 2 el Svedio, po 1 el Norvegio, Britio, Francio kaj Italio, 2 el Senegalio. Ne multe gravas, ke la ganaanoj malfruis tutan tagon kaj la senegalianoj plenajn kvar. Estis tie ankaŭ postkongresoj por ĉeesti, ĉefe por la eŭropanoj, sed iom da afrikanoj ja devis gvidi ilin. DAK mem daŭris nur tri tagojn. En la 28-a de decembro oni inaŭguris ĝin en la ĉeesto de loka ministro pri turismo, cetere en plena ombro de la prezidanto Tchikpe de la Benina E-Asocio. La 29-a estis la labortago, kaj la 30-an de decembro okazis la solena fermo, kun balo ĝis la 3-a matene. Oni multe parolis en la inaŭguro, ĉefe pro la ĉeesto de la televido. La postan tagon necesis diskuti. Ĉar la diskutoj naskiĝas pene, ankoraŭ necesas diskuti pri la fido al Tchikpe kaj la agado de la estraro de Benina Esperanto-Asocio. Multaj volis kritiki tiun agadon, sed ili estis venkitaj en la elektoj, kaj ili ne rajtis ĉeesti. Voĉoj aĉetitaj kontraŭ kelko da boteloj da sukeraĵo (Coca Cola, Fanta, Sprite, Tip Top, Toniko k.s.). Cetere, eĉ: kotonu-anoj devis aliĝi al DAK per kotizo, kiun ankoraŭ necesas perlabori. Tial ili mankis, kvankam malplenaj seĝoj en la salonoj abundis.

La 30-a estis la antaŭlasta tago de la jaro. Oni pretiĝis por la lasta. Tiu silvestra nokto en Cotonou estis ekscita. Foramuzis ĝin infanoj, dancante ĉe la vojrandoj. Ni balis en la antaŭa nokto ĝis satiĝo. Ni vadis horojn kaj

mejlojn tra la polvo de Cotonou. Estis tie ia bizara bazaro sen varoj.

Cotonou plenas je truoj kaj konatas ankaŭ kiel Kototru', en kiu nur strato kaj duono estas asfaltitaj. Ne ekzistas urba trafiko, ĉar mankas infrastrukturo. Taksioj svarmas en ĉiujn direktojn. Ĉiu veturo kostas cent afrikajn (du francajn) frankojn (ĉ. 0,67 guldenojn), senrigarde al la distanco. Ju pli da estaĵoj eniras taksion, des malpli koste. Foje ni estis naŭ. Aliokaze estis ses, kun Paolo el Pizo kiel la sepa. La taksio simple kolapsis sub liaj 130 kilogramoj. Li miregis. Ankaŭ ni.

Annsybill, Liv, Simo, Sakari, Anita, Yassi, Douglas

Mi renkontis Henrikon, kiu nomas sin Princo, kaj Sebastianon, kiu estas tio. Kiam lia avo, la reĝo en Kinkinhoué, abdikos, ni festos la finan venkon. Inter-tempe Sebastiano fariĝos fakdelegito pri turismo en Cotonou. Lia Pasporta Servo jam ekfunkciis kaj gastigis Martin el Londono, kiu taksie survojis al Lomé. En Palais Royal de Porto Novo loĝas spiritoj kaj vuduo. Simile en Ouidah, kaj precipe en Aplahoué, survoje de Abomey al Lokossa. Tien la ŝoforo ne volis porti nin, ĉar Edgard mienas grimacon de mortominaco, anoncita de Tchikpe.

En Azové perdiĝis Amy Nilssen krepuske. Ŝin trove trafis Léocadie kaj regvidis al la grupo kaj buso. En Ganvie ĉe la lago digestiĝis kelkaj papajoj kaj amasoj da ananasoj. Ben benis la tuton. Li estris kaj estis tie. Birdoj same, fiŝoj simile. Restis nur palisoj kaj kulisoj de iama vilaĝo, por tristoj kaj turistoj.

Kiam ni ekflugis el Cotonou al Abiĝano, venis sabloŝtormo. Ĝi sendis nian flugmaŝinon al Ouagadougou el miaj supra-voltaj revoj en burkinaj

faskoj. Ni siestis tie kvin horojn kaj ronĝis svedan krakpanon. Mi admiris la kasiston de la flughavena bufedo, kiu post horo redonis la ŝanĝmonon al ĉiu aparte kaj senerare.

La akcepton en Abiĝano ni ne forgesos. Ni veturis al Adjame kaj okupis la tiean Hôtel du Nord. Ambroise Yassi venis jesi ĉion, kion ni planis kaj faris en Ebur-Bordo. Ni ekskursis ĉiutage. Kiam mankis aliaj celoj, ni iris al la strando de Grand Bassam. Daŭris horon veni tien, sed la sablo sternis sin invite. Mi staris kaj inventaris la sablon. Estis jarŝanĝo kaj oni sciis pri kio kalkuli. En la metiista bazaro de Grand Bassam nun mankas pluraj maskoj, kiuj gapas de sur mia hejma muro. Placoj kaj palacoj abundas en la Granda Basamo, ĉefurbo de iamo en Benino.

Koamé lernis la lingvon de Zamenhof en junio, kaj nun estas ĝenerala sekretario de EBEA (Ebur-Borda E-Asocio). Simile pri pluraj aliaj. Nur Séka Hyacinthe iam en la sesdekaj stumblis super lingvaj problemoj en Balkano kaj renkontis Esperanton tie. Bruno bruas base buse. Annsybill sopranas, Clara malklaras, Margarethe zumas, Sakari ronĝas maizspikon, arakidoj amuzas Simon, Anita buĉas ananason, Amy papajon, Liv akvomelonon. Julian turmentas mangon, Han preparas manĝon. Paolo konsideras novan menuon. Ni revenas el Jacquesville, post streĉa milito kun la anakondoj de ondoj.

Eburbordanoj feliĉas pri la meza aĝo de ni eŭropanoj: 46,16 pro Julian (16) kaj Liv (18). En Afriko Esperanto estas afero de infanoj kaj gejunuloj. Sonas sciencfikcie for de tie. Amy kaj Clara konsentas. En Yamoussoukro, la politika ĉefvilaĝo de eburianoj, monstra klimatizita baziliko atendas 18 000 piajn vizitantojn, kaj dekoj da bulvardaj kilometroj sopiras aŭtomobilojn kaj piedirantojn. Yamoussoukro estas kolosa elefanto en dezerto. Estas baziliko sed mankas al ĝi Romo. Dankon prezidanto Boigny, ni ĉiuj profitis.

DAK do okazis en Benino kaj vostis en Eburio. TAK estos la Tria Afrika Kongreso (de Esperanto). Ĝi okazos en Ganao post du jaroj, en 1993.

Simo Milojević